

ZIMA

1

Za úsvitu kráčam do školy. Som čulá a svieža, ale zároveň aj otupená a vyčerpaná. Nikdy by mi nenapadlo, že môžem pociťovať toľko protichodných emócií súčasne, ale je to tak. S oťažnenými viečkami idem po ulici a vdychujem studený vzduch.

Hodinu a pol pred začiatkom vyučovania pripomína školský areál mesto duchov – na parkovisku nestojí ani jedno auto, na zastávke nie je ani stopa po autobusoch a nablízku niet ani živej duše.

Vlámem sa do fotografického laboratória.

S Ingrid sme to robievali vždy, keď sa nám naskytla príležitosť. Je tu iba jedno okno. Nachádza sa v zadnej časti budovy obrastenej neudržiavanými krikmi. Nikto sem nechodieval. Školník o tomto mieste možno ani nevie. Raz sme na tom okne s Ingrid zvnútra uvoľnili západku a pokiaľ viem, odvtedy ju nikto nezaistil.

Polahky okno otvorím a prehodím cezeň ruksak, vytiahnem sa hore a vlezím do miestnosti. Okno zatvorím a ocitnem sa v úplnej tme. Po pamäti prejdem do tmavej komory.

Možno je to tým, že som prebdela takmer celú noc alebo ma len temnota uvádza do stavu snenia, no len čo vo fotokomore zavriem za sebou dvere, pred očami jasne zbadám Ingrid. Zažne slabé červené svetlo, postaví sa do jeho tlmenej žiary a z tašky vyberie zvitek filmu. Má žlté šaty a bosé nohy a v celej miestnosti je osvietená iba ona, zo všetkých strán ju obklopuje čiernota. Stojí ku mne otočená chrbtom. Zakaždým, keď sa pootočí, vidím jej profil. Najradšej by

som sa jej dotkla, no neodvážim sa prejsť na opačný koniec miestnosti. Ak zostanem nehybne stáť, možno táto chvíľa potrvá navždy.

Ponad plece mi povie: *Včera som nafotila skvelé snímky.*

Čo si fotila?

Sedela som v izbe a zrazu na konár za oknom priletel vtáčik.

Len tak si sedela v izbe? Nad čím si premýšľala?

Ach, už ani neviem. Nad ničím. Maličký mi chvíľu robil spoločnosť, hopkal z vetvy na vetvu a ja som cvakala jeden záber za druhým.

Našla som tvoj denník. Chcela si, aby som ho našla, však?

Potom sa vzniesol. Krídlami mával rýchlo, že vyzerali ako šmuhy.

Nevedela som, že si sa bála.

Mala som pocit, akoby na mňa čakal. Akoby vedel, že na fotke bude vyzerat skvele. Podarilo sa mi ho vo vzduchu zachytiť aspoň trikrát, než napokon odletel.

Konečne sa ku mne otočí. Jasné modré oči, krivý úsmev. Zápästím si z tváre opatrne odhrnie vlnitý blondavý pramienok, aby si líce nezamazala fotografickými chemikáliami. Do hrude mi vystrelí ostrá bolesť. Úplne som zabudla, že musím dýchať.

Isteže si vedela, že sa bojím. Len si s tým skrátka nemohla nič robiť.

Bolí ma dívať sa na ňu. Zavriem oči. Keď ich opäť otvorím, komora je tichá a prázdna. Ingrid zmizla.

Poslepiacky prejdem k stolu a otvorím kazetu s filmom. Do otvorenej dlane mi spadne dlhý filmový pás. Nahmatám cievku, naviniem ho na ňu a do plastového vyvolávacieho tanku nalejem všetky potrebné chemikálie.

Film čo najrýchlejšie vyvolám a potom netrpezlivo čakám, kým negatívy vyschnú. Fotografie krajiny musím odovzdať už o ôsmej.

2

Celú štvrtú hodinu, poslednú pred obedňajšou prestávkou, si obľúbené dievčatá v zadnom kúte triedy vymieňajú lístočky s nalie-

havými odkazmi, učiteľ s červeným perom v ruke opravuje naše písomky, z reproduktorov televízora sa ozýva hlboký mužský hlas, ktorý hovorí o rozľahlosti vesmíru, a mne neprijemne zviera žalúdok. Keby som ten pocit dokázala pretaviť do zmysluplných slov, ochotne by som išla za Dylan ku skrinkám tak, ako sme sa dohodli, a vysvetlila jej, čo som si uvedomila včera večer: že priateľstvo je obrovská zodpovednosť, ktorú na seba v súčasnosti nevládzem vziať.

No len čo zazvoní zvonček, zatvorím zošit, strčím si ho do rukasaka a ako prvá vyletím z dverí triedy. Mohla by som sa schovať na toaletách, ale som príliš nervózna, aby som obsedela na jednom mieste, preto kráčam, kým nedôjdem na parkovisko. Túžim prejsť až na zastávku, najbližším autobusom sa zviezť na konečnú a potom sa odviezť naspäť. Dovtedy sa obedňajšia prestávka určite skončí. Lenže skôr ako stihnem dôjsť k zastávke, zbadám chalana na dozore, ktorý hliadkuje na hranici školského areálu s megafónom v ruke. Aj on si ma všimne, a hneď si priloží megafón k ústam. Prv než stihnem niečo zvolať, prudko zabočím doľava a vyrazím k bejzbalovému ihrisku. V tej chvíli si spomeniem na Melanie.

Sedí na tribúnach s hŕstkou iných deciek, presne ako mi vravela. Za normálnych okolností by mi ani len nenapadlo priblížiť sa k skupinke cudzích študentov. Na to treba mať povahu. Zmocňuje sa ma však zúfalstvo, a aj tak sa už na mňa dívajú cez plot. Bolo by čudné, keby som sa teraz zvrtila na päte a vrátila sa naspäť do školy. Vojdem do diery v plote, kde niekto odštikol drôty, a o jeden z nich sa mi zachytí ruksak. Musím ho zhodiť z pliec, aby som sa vyslobodila.

„Kto je to?“ zaujíma sa nejaký chalan.

„To je Caitlin,“ odvetí Melanie.

„Caitlin Madisonová?“ opýta sa nejaké dievča.

„Áno.“

„Fúha,“ vzdychne chalan.

Rozhorí sa mi tvár. Uvoľním ruksak a potlačím nutkanie utiecť cez ten plot preč. Namiesto toho sa otočím a vykročím na tribúny.

„To bolo tesné,“ začujem svoj hlas. Zdá sa mi iný ako obyčajne, no to vôbec neprekáža. Otočí sa ku mne päť skeptických tvárí. Potom dodám: „Netvor ma takmer pristihol pri blicovaní. Išla som rovno k nemu!“

Nič nepovedia.

Ruksak si položím k babe v tričku s logom kapely Metallica, ktoré je také zodraté, že ho musí mať už aspoň desať rokov.

„Chvíľu si s vami posedím. Teraz sa mi s ním fakt nechce baviť.“ Prehodím to tak seabedomo, že na zlomok sekundy sa skutočne cítim ako frajerka, ktorej sa dennodenne darí o chl p uniknúť pred nebezpečenstvom.

Potom si sadnem. Ostatní stále mlčia. Fanúšička Metallicity si začne obhrýzať nechty. Chalan, ktorý sa na mňa pred chvíľou vy-
pytoval, si zapletie prameň dlhých mastných vlasov. Šibnem okom po Melanie – zúrivo sa prehrabuje v ruksaku. Dvaja mlkvi chlapci v okuliaroch sa vrátia ku kartovej hre.

„Doriti,“ zanaďava Melanie. „Caitlin, nemáš náhodou cigaretu?“

Predpokladám, že všetkých naokolo sa na to už opýtala. Som jej posledná nádej.

„Prepáč,“ pokrútim hlavou.

Z nejakého dôvodu táto veta prelomí ľady.

„Takže s Ingrid Bauerovou ste boli, akože, najlepšie kamošky, všakže?“ opýta sa fanúšička Metallicity.

„Áno.“

Potom sa ozve chalan s mastnými vlasmi: „Vedela si, že to chce urobiť? Zdôverila sa ti?“

Vysloví to takým ľahostajným tónom a s takým neutrálnym výrazom na tvári, akoby to bola úplne bežná otázka, ako keby bolo normálne žiadať cudzích ľudí, aby vám podrobne opísali najhorší okamih svojho života. Zarazí ma to. Neviem, ako mám zareagovať, preto mu skrátka poviem pravdu.

„Nie.“

„Blbé,“ skonštatuje fanúšička Metallicity.